

ranti for, hvad man er udsat for at faa at høre. Der gives desværre Lokaler, hvis Forestillinger har et Renommé, som udelukker al Tvivl hos dem, der vil søge derhen. Hvorfor vil den oplyste Del af Samfundet knæsatte en Kunststart af lavere Natur, ved at finde sig i, at den har fundet Indpas paa et Sted, hvorhen maaske mange har begivet sig, uden forud at være paa det rene med, hvad der vilde blive dem budt.

I Koncertpalæet aabnede man altsaa Dørene for Yvette Guilbert, og Slibrighed, iført Kunstfærdighed, og hyllet i et fremmed Sprogs Charme modtoges med Akklamation.

Hr. Schack er forundret over, at Studenterforeningens Medlemmer ikke har udtrykt Indignation over Senioratets Indbydelse til Varietésangerinden og over den Hyldest, det viste hende. — Dette er dog ingenlunde til at undres over. Københavns bedste Selskab, Herrer og Damer, havde akcepteret hende med stort Bifald; kunde man saa forlange, at unge Studenter skulde mene, at hun kunde saare deres Blufærdighed. Det, som det gælder om for Ungdommen, er jo først og fremmest, „at være med paa Noderne,“ som det hedder paa godt københavnsk. Man kan ikke forlange, at Studenterverdenen skal være toneangivende paa det moralskes Omraade. Og nu den offentlige Mening! Ja, Hr. Schack viser selv klart nok, hvorledes denne er bundet i Pressens, navnlig i „Politiken“s Lænker, endogsaa naar dette Blad pisker den med Satirens Svøbe. Det hører med til vor Tids Modsigelsers Solemærker, at Menneskene i deres Meninger og Udtalelser er afhængige af Pressen, endskønt denne altid omtales nedsættende. Atter og atter kan man høre Folk vredes over „Politiken“s Aand og Tone, og dens Uvederhæftighed, men Forbitrelsen forhindrer dem dog ikke i at holde og læse dette Dagblad, der, efter Sigende støttes fuldt saa meget af sine Uvenner, som af sine Venner. Det er vor Tids Skrøbelighed, at saa faa vil sætte noget ind for deres Overbevisning, de vil end ikke ofre saa ringe en Ting, som at undvære et Blad, de fordømmer. Verden er vel ikke hverken værre eller bedre end i Fortiden, men den er kommet ind paa en Skraaplan ved det, som den spanske Forfatter Coloma kalder „den sørgelige, letfærdige Tolerance“, der medfører større Farer end selve Daarligheden.

Det er saa overlegent at trække paa Skulderen, at lade være at dømme og lade Tingene gaa, som de kan bedst. Man skaffer sig Uvenner, og anses for snæver og fordomsfuld ved at tage Afstand fra det, der er populært, men som den bedre Overbevisning fordømmer.

Hvorfor skulde man ikke høre Yvette Guilbert, naar saa mange lytter til hendes Sange? Man kan da ikke være snærpet! Og